Mondd el a világnak!

Gondolatok az egyhÃ¡z Ãºj Ã¶tÃ©ves
cÃ©lkitûzÃ©sÃ©nek jelentÃ©sÃ©rõl

Az egyhÃ¡znak az a feladata, hogy a Krisztus Ã¡ltali Ã¼dvÃ¶ssÃ©g Ã¶rÃ¶mÃ¼zenetÃ©t hirdesse az egÃ©sz vilÃ¡gnak. Ennek az Ã¶rÃ¶mteli Ã¼zenetnek a hirdetÃ©se vÃ¡lt valÃ³ra egyhÃ¡zunk kÃ¶vetkezõ Ã¶tÃ©ves tervÃ©ben, amely a Mondd el a vilÃ¡gnak! cÃ-met kapta.

A rÃ©gÃ©szek
sorra tÃ¡rjÃ¡k fel a kÃ¼lÃ¶nfÃ©le Ã³kori civilizÃ¡ciÃ³k maradvÃ¡nyait. Ã‰rdekes, hogy ilyenkor mindig azt hangoztatjÃ¡k, hogy az adott hely mirõl â€žmesÃ©l". MikÃ¶zben a rÃ©gÃ©szek fÃ¡rasztÃ³ munkÃ¡val eltÃ¡volÃ-tjÃ¡k a port Ã©s a kõzettÃ¶rmelÃ©ket, egy letûnt kor embereinek a mindennapjait rekonstruÃ¡ljÃ¡k. KerÃ¡mia Ã©s agyagdarabok, ruhafoszlÃ¡nyok - mind a rÃ©gmÃºlt idõkrõl regÃ©lnek. Ugyanez a helyzet az evangÃ©liummal is: sok rÃ©szbõl Ã¡ll Ã¶ssze, Ã©s sok mindenrõl mesÃ©l.

Milyen
csodÃ¡latos tÃ¶rtÃ©net a miÃ©nk! Egy olyan tÃ¶rtÃ©net, amely Ã¡tnyÃºlik az Ã¶rÃ¶kkÃ©valÃ³sÃ¡gon, Ã©s a fÃ©lelemtõl, a bûntudattÃ³l, a kÃ©tsÃ©gbeesÃ©stõl valÃ³ szabadulÃ¡srÃ³l mesÃ©l. Ez a tÃ¶rtÃ©net egy alÃ¡zatos Istenrõl szÃ³l, aki hozzÃ¡nk hasonlÃ³vÃ¡ lett, Ã©s hajlandÃ³ volt meghalni azÃ©rt, hogy mi Ã©lhessÃ¼nk.

De hogyan
mondjuk el ezt a tÃ¶rtÃ©netet?

Â

A szÃ-v cselekedetei

Valamit elmondani nemcsak
szavakkal lehet. Assisi Szent Ferenc azt mondta, hogy â€žHirdesd az evangÃ©liumot mindenkor, Ã©s amikor szÃ¼ksÃ©ges, hasznÃ¡lj szavakat!" ArckifejezÃ©sÃ¼nk, testtartÃ¡sunk, jÃ¡rÃ¡sunk, sõt mÃ©g az Ã¡brÃ¡zatunkat tarkÃ-tÃ³ rÃ¡ncok is mind-mind mesÃ©lnek valamirõl a vilÃ¡gnak. A beszÃ©dÃ¼nk gyermekkori neveltetÃ©sÃ¼nkrõl, mÃ-g a kezÃ¼nk foglalkozÃ¡sunkrÃ³l Ã¡rulkodik. A szÃ-vÃ¼nkrõl azonban leginkÃ¡bb a tetteink beszÃ©lnek.

Ha JÃ©zusrÃ³l
szeretnÃ©nk beszÃ©lni, akkor az Õ jellemÃ©t kell visszatÃ¼krÃ¶zÃ¼nk a sajÃ¡t

Ã©letÃ¼nkben. Hogyan?

Â

Ã‰rintÃ©ssel. ThaifÃ¶ldi
utam sorÃ¡n ellÃ¡togattam egy elfekvõbe. Rengeteg beteg volt ott, akik tiszta
Ã¡gyakban fekÃ¼dtek, Ã©s bÃ¡r egÃ©szsÃ©ges tÃ¡plÃ¡lÃ©kot kaptak, mÃ¡r nem volt kedvÃ¼k
enni. EgyÃ¼tt voltak - mÃ©gis magÃ¡nyosan haldokoltak.

Akkor lÃ¡ttam
meg õt: egy tetovÃ¡lt testû fÃ©rfit, aki rÃ¶vidnadrÃ¡got, szandÃ¡lt Ã©s valami olcsÃ³
pÃ³lÃ³t viselt. Nem Ã¡zsiai, hanem holland szÃ¡rmazÃ¡sÃº volt. MindenÃ©t eladta, hogy
Lop Buriba jÃ¶hessen, Ã©s itt megÃ©rinthesse az embereket. Mindennap eljÃ¶tt, hogy
megÃ©rintse a betegeket. Sokszor nem mondott semmit, de Ã©rintÃ©sÃ©nek ereje felÃ©rt
a szeretet szavaival. Ã‰s bÃ¡r nem volt keresztÃ©ny ember, de kifejezte odaadÃ¡sÃ¡t.
A betegek semmit nem adhattak neki, hiszen mind halÃ¡ltusÃ¡ikat vÃ-vtÃ¡k. Õ mÃ©gis
megÃ©rintette õket. KezÃ©nek melegsÃ©ge Ã©s jelenlÃ©tÃ©nek ereje csendes Ã¡ldÃ¡skÃ©nt
szÃ¡llt a haldoklÃ³kra.

A kÃ¶lcsÃ¶nÃ¶s
Ã©rintÃ©s fejezi ki legjobban a tÃ¶rõdÃ©st, az odafigyelÃ©st. VÃ¡llt vÃ¡llnak vetve
egymÃ¡s mellett dolgozni, egy kÃ¶zÃ¶s Ã¼gyÃ©rt kÃ¼zdeni; megÃ©rinteni valakit - Ã-gy
lehet az evangÃ©liumrÃ³l beszÃ©lni.

Â

EvangelizÃ¡lÃ¡ssal. Az
Ã©rintÃ©s fontos szerepet jÃ¡tszik, de az Ã©rintÃ©snÃ©l tÃ¶bbet is tehetÃ¼nk ezÃ©rt a
haldoklÃ³ vilÃ¡gÃ©rt. RemÃ©nyt is adhatunk neki, amely megszabadÃ-t a bûntudat
fogsÃ¡gÃ¡bÃ³l, amely erõt Ã©s cÃ©lt ad a jelenben Ã©s bizonyossÃ¡got a jÃ¶võben.
RemÃ©nysÃ©get, amely rÃ©vÃ©n megnyugodhatunk JÃ©zus lÃ¡bainÃ¡l.

Az evangelizÃ¡lÃ¡s szÃ-ve maga az evangÃ©lium, amely nemcsak a
keresztelendõk keresÃ©sÃ©bõl Ã©s a hitelvekbõl Ã¡ll. Az evangelizÃ¡lÃ¡s cÃ©lja JÃ©zus
szeretetÃ©nek hirdetÃ©se. Ez az a szeretet, amely a SzentlÃ©lek hatalma Ã¡ltal
Ã¡talakulÃ¡st indÃ-t el.

Szeretettel. Az
adventistÃ¡kat olykor annyira lekÃ¶ti hitelveik bebizonyÃ-tÃ¡sa, hogy a szeretet terÃ©n komoly hiÃ¡nyossÃ¡gokra tettÃ¼nk szert. PÃ¡l megerõsÃ-ti a lelki ajÃ¡ndÃ©kok fontossÃ¡gÃ¡t. Felmagasztalja a prÃ³fÃ©tai ajÃ¡ndÃ©kokat. NagylelkûsÃ©gÃ©rt kÃ¶nyÃ¶rÃ¶g. MegdicsÃ©ri a tisztviselõt, a prÃ©dikÃ¡tort Ã©s a mÃ¡rtÃ-rt. Szeretet nÃ©lkÃ¼l azonban semmi hasznuk. Ha a hitet Ã©s a szeretetet mÃ©rlegre tesszÃ¼k, akkor is a szeretet gyõz, mint a legfõbb erÃ©ny. A szeretetÃ¼nkrõl fogjÃ¡k tudni, hogy keresztÃ©nyek vagyunk.

Â

SzabadÃ-tÃ¡ssal. Az a
szeretet, amely JÃ©zus Krisztusban testesÃ¼lt meg, felszabadÃ-t a fÃ©lelem, a bûntudat, a kÃ¶zÃ¶mbÃ¶ssÃ©g Ã©s a bûn alÃ³l. Gal 5:1 szerint Krisztus szabaddÃ¡ tett minket. EmlÃ©kszem, amikor mÃ©g kisiskolÃ¡s koromban egyedÃ¼li adventistakÃ©nt meg kellett vÃ©denem a hitem vilÃ¡gi osztÃ¡lytÃ¡rsaim elõtt. Hamar rÃ¡jÃ¶ttem: vagy szabadon megvÃ¡lasztom, hogy mikÃ©nt Ã©lek Ã©s viselkedek, vagy fogoly leszek. A felszabadÃ-tÃ¡s azt jelenti, hogy felelõssÃ©get vÃ¡llalunk dÃ¶ntÃ©seink kÃ¶vetkezmÃ©nyeiÃ©rt, amelyek vagy az Ã¶rÃ¶k Ã©letre vagy a pusztulÃ¡sba vezetnek. Ha beszÃ©lÃ¼nk, akkor felajÃ¡nljuk a szabadulÃ¡s lehetõsÃ©gÃ©t mÃ¡soknak.

Â

ÃštmutatÃ¡ssal. Amikor az
egyhÃ¡z JÃ©zusrÃ³l beszÃ©l, akkor tanÃ-tÃ¡sÃ¡ban kitÃ©r a hitelvekre Ã©s az Ã©letmÃ³dra is. Akadtak olyan idõszakok, amikor az egyhÃ¡z Ãºgy vÃ©lte, hogy az ilyen jellegû tanÃ-tÃ¡s - mint egyedÃ¼li Ã¼dvÃ¶s stratÃ©gia - emberi Ã©leteket vÃ¡ltoztathat meg. A kutatÃ¡sok viszont azt mutatjÃ¡k, hogy bÃ¡r a tanÃ-tÃ¡s szÃ¼ksÃ©ges Ã©s hasznos rÃ©sze a fejlõdÃ©snek, azonban a â€žkizÃ¡rÃ³lag Ã¼zenetkÃ¶zpontÃº" megkÃ¶zelÃ-tÃ©s az eredmÃ©nyessÃ©g terÃ©n nagyfokÃº visszaesÃ©shez vezet. A tanÃ-tÃ¡s szempontjÃ¡bÃ³l pedig nem mellÃ©kes annak minõsÃ©ge, valamint az oktatÃ³val Ã©s a csoporttagokkal valÃ³ kapcsolat sem. A kapcsolatok pozitÃ-v hatÃ¡st fejtenek ki abban a kÃ¶rnyezetben, ahol a tanÃ-tÃ¡s zajlik. Egy elõadÃ¡snak sincs olyan ereje, mint a szemÃ©lyes pÃ©ldamutatÃ¡snak.

Â

GondozÃ¡ssal. A gondozÃ¡s
komoly, folyamatos Ã©s megbÃ-zhatÃ³ tÃ¡mogatÃ¡st, odaadÃ¡st Ã©s elkÃ¶telezettsÃ©get jelent. Mindenekelõtt tervezettnek Ã©s tudatosnak kell lennie. Ha bÃ¡mit is el akarunk mondani a vilÃ¡gnak, akkor figyelnÃ¼nk kell arra, hogy minden szinten â€žgondozzunk", kÃ¼lÃ¶nÃ¶skÃ©ppen gyÃ¼lekezeti szinten.

Egy

lelkÃ©szfelesÃ©gnek tudomÃ¡sÃ¡ra jutott, hogy a fÃ©rjÃ©nek viszonya volt egy nõvel a gyÃ¼lekezetÃ¼kbõl. A felesÃ©g nagyon szÃ©gyellte magÃ¡t, elkeseredett, de mivel mÃ©g mindig szerette hûtlen fÃ©rjÃ©t, nem akarta õt megszÃ©gyenÃ-teni. Nem ment tÃ¶bbÃ© a gyÃ¼lekezetbe, mert nem bÃ-rta elviselni, amikor a fÃ©rje a szÃ³szÃ©kre lÃ©pett. Hat hÃ³nap mÃºlva a dolog kitudÃ³dott, Ã©s a lelkÃ©sz fegyelmit kapott. Egy Ã©vvel kÃ©sõbb, miutÃ¡n a hÃ¡zaspÃ¡r hivatalosan elvÃ¡lt, a volt lelkÃ©sz felesÃ©gÃ¼l vette azt a nõt, akivel annak idejÃ©n megcsalta a felesÃ©gÃ©t. Az egÃ©sz esetben az a kitaszÃ-tottsÃ¡g volt a legfÃ¡jdalmasabb, amit a lelkÃ©szfelesÃ©g Ã©rzett - nemcsak a fÃ©rje, hanem a gyÃ¼lekezete rÃ©szÃ©rõl is. A 18 hÃ³napon Ã¡t tartÃ³ huzavona alatt egyetlen tag vagy lelkÃ©sz sem lÃ¡togatta meg ezt a magÃ¡nyos asszonyt.

Semmi Ã©rtelme
a mondanivalÃ³nknak, ha nem vagyunk hajlandÃ³ak gondozni a vilÃ¡got.Â

Â

KÃ¶zÃ¶ssÃ©ggel. Ha
mindezekre odafigyelÃ¼nk, akkor valÃ³di kÃ¶zÃ¶ssÃ©gre lÃ©phetÃ¼nk egymÃ¡ssal, ahol minden nemzet, faj Ã©s kultÃºra tagja az Ãšr gyermekÃ©vÃ© vÃ¡lhat. Mondjuk el egyÃ¼tt a vilÃ¡gnak az evangÃ©liumot!

Â

Allan R. Handyside.

Â